

РЕШЕНИЕ

№ 22833

гр. София, 02.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 03.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разглежда дело номер **1482** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Б. К., гражданин на Република Т. срещу отказ за издаване на виза, издаден на 22.1.2025 г. от Първи секретар, Завеждащ Консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], Република Т..

Жалбоподателят твърди, че е поискано издаване на виза при наличие на регистрирано в страната търговско представителство, а ответникът е отказал неоснователно. Същевременно твърди, че следва да бъде разгледана жалбата поради това, че е допустима. Налице са предпоставките по чл.10 ЗЧРБ за това.

Ответникът Първи секретар, Консулско длъжностно лице при Посолството на Република България в [населено място], Република Т. оспорва жалбата. Твърди, че постановеният отказ е законосъобразен, не са налице отменителните основания по чл.146 АПК. Позовава се на приетите по делото становищата ДАНС и дирекция „Миграция“, които следва да се имат предвид доколкото Консулската служба действа при условията на обвързана компетентност.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбата е подадена в срок срещу подлежащ на оспорване акт от лице, адресат на този акт. Ето защо съдът намира, че жалбата е допустима.

По основателността ѝ.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 212 от

12.11.2024 г. на Генералния консул на Република България в И., Република Т., в рамките на предоставените му правомощия; спазена е предписаната от закона форма.

При постановяването му ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила. Видно от събраните и обсъдени по-горе доказателства, жалбоподателят, на разбираем за него език, е имал възможност да опише целта и условията на своето пътуване, както и да представи доказателства в тази насока.

По отношение спазване на материално-правните норми.

Жалбоподателят е подал заявление за виза на 15.11.2024 г. Като основание е посочил „търговски представител“.

Ответникът е постановил обжалвания отказ поради това, че са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ – има съмнения, че през последните години е нарушил граничния, паспортно-визовия, валутния или митнически режим на Република България.

Отказът е мотивиран въз основа на постъпило писмо от дирекция „Миграция“, област П. и докладна записка от 2.12.2024 г. към него. В него е посочено, че при извършена проверка от служба за административен контрол на чужденци и след извършена проверка на декларирания адрес за пребиваване е установено, че декларирания адрес на пребиваване представлява жилище от 57 кв.м., в което живее г-жа С. К., преводач. Тя декларира, че е запозната, че на този адрес е регистрирана „фирмата“ на жалбоподателя. На същия адрес вече е регистриран друг турски гражданин.

Представено е становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ до дирекция „Миграция“, видно от което е изразено отрицателно становище относно жалбоподателя в Националната визова информационна система.

Предвид така установеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

Предвид становището на дирекция „Миграция“, както и становището на Териториалната дирекция „Национална сигурност“ П. съдът намира, че не може да се направи извод, че са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ. Видно от писмото от ДАНС се установява, че е налице отрицателно становище в Националната информационна система, което основание за ответника да издаде оспорения отказ.

Ето защо и е безпредметно да се обсъждат останалите събрани доказателства във връзка с установяване наличието на вписано търговско представителство.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да се отхвърли; не се установи незаконосъобразност по смисъла на чл.146 АПК на обжалваното решение.

По разноските. Ответникът не претендира такива, поради което и съдът не следва да се произнася по разноските.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. К., гражданин на Република Т. срещу отказ за издаване на виза, издаден на 22.1.2025 г. от Първи секретар, Завеждащ Консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], Република Т..

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.